DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 3 maj 2001 *

I mål C-347/98,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av D. Gouloussis och P. Hillenkamp, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Konungariket Belgien, företrätt av A. Snoecx, i egenskap av ombud, biträdd av advokaterna E. Gillet och G. Vandersanden, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

med stöd av

Konungariket Nederländerna, företrätt av M. A. Fierstra och I. van der Steen, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan om fastställelse av att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13.2 f i rådets förordning nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), genom att ta ut personliga avgifter på 13,07 procent på belgiska pensioner till följd av arbetssjukdom när de personer som uppbär pensionen inte är bosatta i Belgien och inte längre omfattas av belgisk social trygghetslagstiftning,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna V. Skouris, J.-P. Puissochet, R. Schintgen (referent) och N. Colneric,

generaladvokat: S. Alber,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 23 januari 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 22 september 1998, med stöd av artikel 169 EG (nu artikel 226 EG), väckt talan om fastställelse av att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13.2 f i rådets förordning nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess ändrade och uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1, nedan kallad förordning nr 1408/71), genom att ta ut personliga avgifter på 13,07 procent på belgiska pensioner till följd av arbetssjukdom när de personer som uppbär pensionen inte är bosatta i Belgien och inte längre omfattas av Belgiens sociala trygghetslagstiftning.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsrättsliga bestämmelser

2 I artikel 13, som har titeln "Allmänna regler", föreskrivs följande:

"1. Om något annat inte följer av artikel 14 c skall personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning.

2. Om något annat inte följer av artikel 14 — 17 gäller följande:

a) Den som är anställd för arbete inom en medlemsstats territorium skall omfattas av denna medlemsstats lagstiftning, även om han är bosatt inom en annan medlemsstats territorium eller om det företag eller den person som han är anställd hos har sitt säte eller är bosatt inom en annan medlemsstats territorium.

...

f) Den för vilken lagstiftningen i en medlemsstat upphör att gälla utan att lagstiftningen i en annan medlemsstat blir tillämplig på honom enligt någon av reglerna i föregående punkter eller enligt något undantag eller någon särskild bestämmelse i artikel 14 — 17 skall omfattas av lagstiftningen i den

medlemsstat inom vars territorium han är bosatt uteslutande enligt bestämmelserna i den lagstiftningen."

3 Det framgår av tredje övervägandet i rådets förordning (EEG) nr 2195/91 av den 25 juni 1991 om ändring av förordning (EEG) nr 1408/71 och av förordning (EEG) nr 574/72 om tillämpningen av förordning (EEG) nr 1408/71 (EGT L 206, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 5, s. 46), att artikel 13.2 f infördes i denna förordning till följd av domstolens dom av den 12 juni 1986 i mål 302/84, Ten Holder, (REG 1986, s. 1821) i vilken domstolen slog fast att artikel 13.2 a i förordning nr 1408/71 skall tolkas på så sätt att en arbetstagare som upphört att vara verksam i en medlemsstat, och som inte har börjat arbeta i en annan medlemsstat, fortsätter att omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där han senast var anställd, oavsett hur lång tid som har förflutit sedan den ifrågavarande verksamheten och anställningsförhållandet upphörde.

4 Artiklarna 14—17a i förordning nr 1408/71 innehåller diverse särskilda regler och undantag från de allmänna regler som anges i artikel 13 i förordningen. Artiklarna 13—17a i förordning nr 1408/71 utgör dess avdelning II, som har titeln "Bestämmande av tillämplig lagstiftning".

5 Avdelning III i förordning nr 1408/71 innehåller särskilda bestämmelser för de olika förmåner på vilka förordningen är tillämplig enligt dess artikel 4.1. När det gäller förmåner vid sjukdom och moderskap, som behandlas i kapitel 1 i avdelning III i denna förordning, föreskrivs följande i artikel 27, som har titeln "Rätt till pensioner enligt lagstiftningen i flera stater om det finns rätt till förmåner i bosättningslandet":

"En pensionär som har rätt till pensioner enligt lagstiftningen i två eller flera medlemsstater, av vilka en är lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt, och som har rätt till förmåner enligt den sistnämnda medlemsstatens lagstiftning, i förekommande fall med beaktande av bestämmel-

serna i artikel 18 och bilaga VI, skall, tillsammans med sina familjemedlemmar, få sådana förmåner från institutionen på bosättningsorten och på denna institutions bekostnad som om personen vore en pensionär med rätt till pension endast enligt den sistnämnda medlemsstatens lagstiftning."

6 I artikel 28 i förordning nr 1408/71, med titeln "Rätt till pensioner enligt lagstiftningen i en eller flera stater i fall då rätt till förmåner saknas i bosättningslandet", föreskrivs följande:

"1. En pensionär som har rätt till pension enligt en medlemsstats lagstiftning eller till pensioner enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning och som inte har rätt till förmåner enligt lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt, skall ändå få sådana förmåner för egen del och för sina familjemedlemmar om han, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 18 och bilaga VI, skulle ha rätt till det enligt den medlemsstatens lagstiftning eller åtminstone enligt lagstiftningen i en av de medlemsstater som är behöriga att utge pensioner om han vore bosatt inom en sådan stats territorium. ...

2. I fall som omfattas av punkt 1 skall kostnaden för vårdförmåner betalas av den institution som bestäms enligt följande regler:

a) Om en pensionär har rätt till förmånerna enligt endast en medlemsstats lagstiftning skall kostnaden betalas av denna stats behöriga institution.

b) Om en pensionär har rätt till förmånerna enligt två eller flera medlemsstaters lagstiftning skall kostnaden betalas av den behöriga institutionen i den medlemsstat vars lagstiftning pensionären har omfattats av under längst tid. Om tillämpningen av denna regel leder till att flera institutioner är

betalningsskyldiga, skall kostnaden betalas av den institution som tillämpar den lagstiftning som pensionären senast har omfattats av."

7 Artikel 33.1 i förordning nr 1408/71, som återfinns i samma kapitel i avdelning III i förordningen har titeln "Avgifter som betalas av pensionärer" och lyder såsom följer:

"Den institution i en medlemsstat som svarar för betalningen av en pension och som tillämpar en lagstiftning med regler om avdrag på pensioner för avgifter för sjukdom och moderskap skall vara behörig att göra sådana avdrag, beräknade enligt lagstiftningen i fråga, på den pension som institutionen utger i den mån kostnaden för förmånerna enligt artikel 27, 28, 28a, 29, 31 och 32 skall betalas av en institution i denna medlemsstat."

8 Kapitel 4 i avdelning III i förordning nr 1408/71 avser olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar. Artikel 52 i förordningen har titeln "Bosättning i en annan medlemsstat än den behöriga staten — Allmänna regler" och har följande lydelse:

"En anställd eller egenföretagare som råkar ut för ett olycksfall i arbetet eller drabbas av en arbetssjukdom och som är bosatt inom en annan medlemsstats territorium än den behöriga statens skall i den stat i vilken han är bosatt få följande förmåner:

a) Vårdförmåner som utges på den behöriga institutionens bekostnad av institutionen på hans bosättningsort enligt bestämmelserna i den lagstiftning som denna tillämpar som om han vore försäkrad där.

b) Kontantförmåner som utges av den behöriga institutionen enligt bestämmelserna i den lagstiftning som denna tillämpar. Efter överenskommelse mellan den behöriga institutionen och institutionen på bosättningsorten kan dock dessa förmåner utges av den sistnämnda institutionen på den förstnämndas bekostnad enligt bestämmelserna i den behöriga statens lagstiftning."

9 De regler som är tillämpliga på förmåner för pensionärers minderåriga barn och för barn som mist en av föräldrarna eller båda föräldrarna återfinns i avdelning III, kapitel 8 i förordning nr 1408/71. Artikel 77 med titeln "Pensionärers minderåriga barn" har följande lydelse:

"1. I denna artikel avses med 'förmåner' dels familjebidrag för personer som får pension till följd av ålderdom, invaliditet, olycksfall i arbetet eller arbetssjukdom, dels sådana ökningar av eller tillägg till pensioner som utges för barn till pensionären, med undantag för de tillägg som utges enligt försäkringssystem för olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar.

2. Oavsett inom vilken medlemsstats territorium som pensionären eller barnen är bosatta gäller följande:

a) Till den som får pension enligt endast en medlemsstats lagstiftning skall förmånerna utges enligt lagstiftningen i den medlemsstat som svarar för pensionen.

b) Till den som får pensioner enligt flera medlemsstaters lagstiftning skall förmånerna utges:

i) enligt lagstiftningen i den medlemsstat i vilken han är bosatt, under förutsättning att han, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 79.1 a, har fått rätt till en av de förmåner som avses i punkt 1 enligt denna stats lagstiftning eller,

ii) om denna förutsättning inte är uppfylld, enligt den medlemsstats lagstiftning som han längst har omfattats av, under förutsättning att han, i förekommande fall med beaktande av bestämmelserna i artikel 79.1 a, har rätt till en av de förmåner som avses i punkt 1 enligt denna lagstiftning. Om han inte har sådan rätt enligt denna lagstiftning, skall villkoren för att få förmåner enligt andra berörda medlemsstaters lagstiftning utredas i fallande ordning allt efter längden av de försäkrings- eller bosättningsperioder som har fullgjorts enligt dessa medlemsstaters lagstiftning."

10 Artikel 10b i rådets förordning (EEG) nr 574/72 av den 21 mars 1972 om tillämpningen av förordning nr 1408/71 (EGT L 74, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 106) i dess lydelse enligt förordning nr 118/97 (nedan kallad förordning 574/72) har titeln "Förfarande enligt förordningens artikel 13.2 f" och har följande lydelse:

"Den dag och de villkor då lagstiftningen i en medlemsstat upphör att gälla för en person som avses i förordningens artikel 13.2 f skall fastställas enligt den

lagstiftningen. Den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den medlemsstat vars lagstiftning blir tillämplig på denna person, skall vända sig till den institution som har utsetts av den behöriga myndigheten i den förra medlemsstaten, med en begäran om att specificera denna dag."

Nationell lagstiftning

11 I artikel 46 i de samordnade lagarna av den 3 juni 1970 om ersättning till följd av arbetssjukdom (*Moniteur belge* av den 27 augusti 1970) föreskrivs följande:

"Den som drabbats av en arbetssjukdom och som har rätt till ersättning eller bidrag i enlighet med dessa lagar är fortfarande skyldig att betala avgifter enligt lagstiftningen om social trygghet.

Villkoren för uttag och användning av dessa avgifter samt villkoren för genomförande av bestämmelserna i första stycket skall fastställas i kungligt dekret.

..."

Det administrativa förfarandet

12 Eftersom kommissionen ansåg att det var oförenligt med gemenskapsrätten att ta ut avgifter, i storleksordningen 13,07 procent, på pensioner som utbetalas i Belgien till följd av arbetssjukdom när den person som uppbär en sådan pension är bosatt i en annan medlemsstat än Konungariket Belgien och där uppbär en pension som utbetalas av denna medlemsstat, anmodade den, genom skrivelse av den 24 september 1996, den belgiska regeringen att inkomma med ett yttrande inom två månader.

13 I avsaknad av svar från den belgiska regeringen upprepade kommissionen sitt ställningstagande i ett motiverat yttrande som den riktade till Konungariket Belgien genom skrivelse av den 6 november 1997. I detta motiverade yttrande fastställde kommissionen att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt särskilt artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 genom att ta ut personliga avgifter på 13,07 procent på pensioner som utbetalas i Belgien till följd av arbetssjukdom, när den pensionsberättigade inte har rätt till andra sociala trygghetsförmåner än pensionen i fråga och är bosatt i en annan medlemsstat. Kommissionen uppmanade den belgiska regeringen att inom två månader från delgivningen av det motiverade yttrandet vidta de nödvändiga åtgärderna för att efterkomma yttrandet.

14 Genom en skrivelse av den 8 maj 1998 svarade den belgiska regeringen på det nämnda motiverade yttrandet. I denna skrivelse gjorde den särskilt gällande att artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 inte är tillämplig på personer som uppbär pension i Belgien till följd av arbetssjukdom, i den mån dessa personer, även om de är bosatta utanför belgiskt territorium, fortfarande omfattas av den belgiska sociala trygghetslagstiftningen och inte bara erhåller en förmån vid sjukdom av Konungariket Belgien utan även har rätt till sjukvård och familjebidrag i enlighet med denna stats lagstiftning.

15 Kommissionen fann inte svaret på det motiverade yttrandet tillfredsställande och väckte därför förevarande talan.

16 Genom beslut av domstolens ordförande av den 1 mars 1999 har Konungariket Nederländerna tillåtits intervenera till stöd för Konungariket Belgiens yrkanden.

Prövning i sak

Parternas argument

17 Kommissionen har gjort gällande att då en medlemsstats sociala trygghetslagstiftning upphör att gälla för en person, fastställs det i artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 — genom vilken principen om att endast en lagstiftning är tillämplig genomförs — att det är lagstiftningen i det land där den berörda är bosatt som är den enda tillämpliga. Följaktligen kan inte personer som ine längre omfattas av belgisk trygghetslagstiftning och som är bosatta i en annan medlemsstat av Konungariket Belgien åläggas att erlägga sociala trygghetsavgifter.

18 Kommissionen anser att man mot denna tolkning inte kan godta de argument som anförts av den belgiska regeringen i dess svar på det motiverade yttrandet,

enligt vilka artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 inte är tillämplig på personer som har rätt till förmåner i Belgien till följd av arbetssjukdom, eftersom dessa personer fortfarande omfattas av den belgiska trygghetslagstiftningen. I detta hänseende har kommissionen särskilt gjort gällande att enligt tillämpliga bestämmelser i avdelning III i förordning nr 1408/71, som har titeln "Särskilda bestämmelser för olika slag av förmåner", är det bosättningslandet som skall stå för kostnaderna för sjukvård för (artikel 27) och familjeförmåner till (artikel 77) personer som uppbär pension i denna medlemsstat och som inte längre är yrkesverksamma i Belgien samt inte heller är bosatta där. Härav följer, i enlighet med artikel 33 i förordning nr 1408/71, att endast bosättningslandet får göra avdrag på pensioner för att täcka kostnaderna för de förmåner vid sjukdom och moderskap som den skall bekosta.

19 Kommissionen har tillagt att de förmåner som avses i artikel 52 i förordning nr 1408/71 inte utgör förmån vid sjukdom i den mening som avses i avdelning III kapitel 1 i denna förordning, utan de utgör vårdförmåner som har till syfte att tillgodose de särskilda behov som uppstår till följd av olycksfall i arbetet eller arbetssjukdom, och som därför i fortsättningen alltid skall betalas av institutionen i den behöriga medlemsstaten, även om den person som uppbär pension är bosatt i en annan medlemsstat. I kapitel 4 i avdelning III i förordning nr 1408/71 om förmåner vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar föreskrivs emellertid inte någon regel som, i likhet med artikel 33 i samma förordning, ger den behöriga medlemsstaten rätt att göra avdrag för avgifter för att finansiera dessa förmåner.

20 Den belgiska regeringen har gjort gällande att artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 inte skall tillämpas på avdrag för de omtvistade avgifterna i den mån de berörda personerna fortsätter att omfattas av den belgiska lagstiftningen, och som därmed inte upphör att tillämpas på dem. Den belgiska regeringen har i detta hänseende påpekat att i förevarande mål är den belgiska lagstiftningen tillämplig genom att förmåner beviljas i enlighet med den belgiska ordningen vid arbetssjukdom och genom andra åtgärder som föreskrivs i den belgiska lagstift-

ningen om social trygghet, beträffande bland annat familjeförmåner, sjukvård och beaktandet av tidsperioder för beräkningen av ålderspension.

21 Den belgiska regeringen har dessutom hävdat att frågan huruvida en lagstiftning upphör att gälla beror på den nationella lagstiftningen. Detta preciseras uttryckligen i artikel 10 i förordning nr 574/72, som sålunda kompletterar artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71, eftersom det i denna förordning inte anges vare sig från vilken tidpunkt eller under vilka villkor en nationell trygghetslagstiftning "upphör att gälla". Den belgiska regeringen har gjort gällande att domstolen, genom att i dom av den 11 juni 1998 i mål C-275/96 (REG 1998, s. I-3419) fastställa att en medlemsstat kan lagstifta om att den endast är skyldig att bekosta förmåner om den berörde fortsätter att vara bosatt inom dess territorium, har medgett att det är i lagstiftningen i den betalningsskyldiga medlemsstaten som det villkor skall fastställas — i förevarande fall villkoret för ändring om bosättning — som medför att denna lag inte skall tillämpas.

22 Den belgiska regeringen har tillagt att utöver artikel 13.2 f innehåller inte förordning nr 1408/71 någon bestämmelse som uttryckligen anger att en annan medlemsstats lag är tillämplig. Det framgår tvärtom klart av artikel 52 i denna förordning att även om vissa förmåner kan utges av institutionerna på bosättningsorten är det institutionen i den utbetalande medlemsstaten som förblir behörig institution och som skall utge ersättning för de kostnader som uppstår för institutionerna på bosättningsorten och för de tjänster de utför.

23 Den nederländska regeringen har gjort gällande att domen i det ovannämnda målet Kuusijärvi, mot bakgrund av dess sammanhang, skall tolkas så att en person som har upphört med all verksamhet likväl skall fortsätta att omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat som den sist var anställd i när så föreskrivs i denna lagstiftning. Det följer av denna dom att när en arbetstagare har upphört med all verksamhet inom en medlemsstat och har bosatt sig i en annan medlemsstat, utan att där påbörja en ny verksamhet, kan villkoren om bosättning

i den förstnämnda medlemsstatens lagstiftning göras gällande gentemot honom. Om sådana villkor är för handen omfattas arbetstagaren inte längre av den första medlemsstatens lagstiftning, och då han har upphört med all verksamhet är det lagstiftningen i hans bossättningsland som enligt artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 är tillämplig.

24 När lagstiftningen i den första medlemsstaten däremot inte innehåller några villkor om bosättning för att medge anslutning till den sociala trygghetslagstiftningen, fortsätter enligt den nederländska regeringen denna lagstiftning att vara tillämplig på den tidigare anställda arbetstagaren, även om han är bosatt i en annan medlemsstat. Det är endast om arbetstagaren vid ett senare tillfälle inte längre uppfyller villkoren för att omfattas av den första statens lagstiftning som bosättningslandets lagstiftning blir tillämplig.

Domstolens bedömning

25 Det skall konstateras att kommissionen i sin ansökan har begränsat sig till att dra slutsatsen att enligt artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 är det endast lagstiftningen i bosättningslandet som är tillämplig på personer som uppbär pension i Belgien till följd av arbetssjukdom och som är bosatta i en annan medlemsstat än Konungariket Belgien, och att denna stat följaktligen inte har rätt att göra avdrag för avgifter på en sådan pension.

26 Det är först som svar på de argument som framförts av den belgiska regeringen i dess svar på det motiverade yttrandet som kommissionen dessutom anförde artiklarna 27, 33, 52 och 77 i förordning nr 1408/71 till stöd för sin ståndpunkt

att endast lagstiftningen i bosättningslandet är tillämplig på personer som uppbär pension i Belgien till följd av arbetssjukdom och som inte är bosatta i Belgien.

27 För att bedöma huruvida kommissionens talan under dessa omständigheter är välgrundad skall det påpekas att bestämmelserna i avdelning II i förordning nr 1408/71, vari artikel 13 ingår, utgör ett fullständigt och enhetligt system för kollisionsnormer. Syftet med dessa bestämmelser är inte enbart att förhindra att olika nationella lagstiftningar tillämpas samtidigt med de komplikationer som kan följa härav, utan också att förhindra att de personer som omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1408/71 berövas skydd på området för social trygghet i avsaknad av lagstiftning som är tillämplig på dem (se särskilt domen i det ovannämnda målet Kuusijärvi, punkt 28).

28 Såsom framgår av punkterna 32—34 i domen i det ovannämnda målet Kuusijärvi har artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 just som syfte att se till att en person som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde fortsätter att omfattas av en medlemsstats sociala trygghetslagstiftning utan avbrott.

29 Det skall emellertid påpekas att det i denna bestämmelse föreskrivs att lagstiftningen i den medlemsstat som den berörda personen är bosatt i endast skall tillämpas om ingen annan lagstiftning är tillämplig, och särskilt endast om den lagstiftning som den berörda personen omfattades av upphör att vara tillämplig på honom.

30 Kommissionen har emellertid inte visat att detta nödvändigtvis är fallet med den lagstiftning som tillämpas på personer som uppbär pension i Belgien till följd av arbetssjukdom när dessa är bosatta i en annan medlemsstat än Konungariket Belgien.

31 Att i detta hänseende endast hänvisa till artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71 är nämligen inte tillräckligt i den mån den omständigheten att en medlemsstats lagstiftning upphör att gälla utgör ett villkor för att denna bestämmelse skall tillämpas och i den mån det i denna artikel inte fastställs under vilka villkor en medlemsstats lagstiftning upphör att gälla.

32 I detta hänseende är dessutom inget av de argument övertygande som har anförts av kommissionen och som baserats på artiklarna 27, 33, 52 och 77 i förordning nr 1408/71 för att visa att endast lagstiftningen i bosättningslandet är tillämplig på personer som uppbär pension i Belgien vid arbetssjukdom och som inte är bosatta i Belgien.

33 Vad beträffar artikel 27 skall det för det första påpekas att, även om det däri föreskrivs att den som uppbär pension enligt en eller flera medlemsstaters lagstiftning, av vilka en är lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är bosatt, har rätt till förmåner vid sjukdom och moderskap av denna medlemsstat när så föreskrivs i den medlemsstatens lagstiftning, denna bestämmelse i sig inte medför en rätt till dessa förmåner.

34 Det skall för det andra understrykas att då en person som uppbär pension enligt lagstiftningen i en medlemsstat inte har rätt till förmåner vid sjukdom och moderskap enligt lagstiftningen i den medlemsstat där han är bosatt, föreskrivs det uttryckligen i artikel 28 i förordning nr 1408/71 att behörig institution för beviljande av dessa förmåner är institutionen i en medlemsstat som inte är bosättningslandet.

35 Under dessa omständigheter går det inte heller att åberopa artikel 33 i förordning nr 1408/71, som möjliggör för en institution i en medlemsstat som svarar för betalningen av en pension att göra avdrag på pensioner på bekostnad av den som har rätt till pension i syfte att täcka kostnaderna för de förmåner vid sjukdom och moderskap som den kan tvingas att bekosta.

36 Vad beträffar artikel 52 i förordning nr 1408/71 skall det erinras om att det däri uttryckligen föreskrivs att då en arbetstagare är bosatt i en annan medlemsstat än i den behöriga medlemsstaten skall även de förmåner som denne har rätt till vid olycksfall i arbetet eller arbetssjukdom utges direkt av den behöriga institutionen eller av institutionen på bosättningsorten på den behöriga institutionens bekostnad.

37 Slutligen vad beträffar artikel 77 i förordning nr 1408/71 skall det konstateras — för att en person som uppbär pension vid olycksfall i arbetet eller vid arbetssjukdom skall beviljas de förmåner som avses i denna bestämmelse — att denna bestämmelse i likhet med artiklarna 27 och 28 i samma förordning, föreskriver att lagstiftningen i den medlemsstat som den berörde är bosatt i endast är tillämplig om rätten till dessa förmåner följer av lagstiftningen. I övriga fall anges uttryckligen i denna bestämmelse att behörig institution för att utge dessa förmåner är en institution i en annan medlemsstat än bosättningslandet.

38 Under dessa omständigheter skall det konstateras att kommissionen, genom att i sin ansökan begränsa sig till att påstå att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13.2 f i förordning nr 1408/71, genom att ta ut avgifter på pensioner som utbetalas i Belgien till följd av arbetssjukdom när den som uppbär pensionen inte är bosatt i denna medlemsstat och inte omfattas av belgisk social trygghetslagstiftning, tillskriver denna bestämmelse rättsverkningar som inte nödvändigtvis följer av densamma. Kommissionen anser således

att villkoren för tillämpning av nämnda bestämmelse är uppfyllda. Det ankommer emellertid på kommissionen att visa, för att dess sak skall anses vara styrkt, att dessa villkor i förevarande mål verkligen är uppfyllda genom att på ett konkret sätt precisera i vilka situationer personer som uppbär pension i Belgien vid olycksfall eller arbetssjukdom faktiskt inte längre omfattas av belgisk social trygghetslagstiftning när de är bosatta i en annan medlemsstat än Belgien.

39 I ett mål om fördragsbrott enligt artikel 169 i fördraget åligger det nämligen kommissionen att bevisa det påstådda fördragsbrottet och förse domstolen med de uppgifter som den behöver för att kunna kontrollera om fördragsbrottet föreligger (se särskilt dom av den 23 oktober 1997 i mål C-159/94, kommissionen mot Frankrike, REG 1997, s. I-5815, punkt 102).

40 Följaktligen skall kommissionens talan ogillas.

Rättegångskostnader

41 I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Konungariket Belgien har yrkat att kommissionen skall ersätta rättegångskostnaderna och eftersom kommissionen har tappat målet skall svarandens yrkande bifallas. Enligt artikel 69.4 i rättegångsreglerna skall medlemsstater och institutioner som har intervenerat bära sina egna rättegångskostnader. Konungariket Nederländerna skall därför bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Europeiska gemenskapernas kommission skall ersätta rättegångskostnaderna.**

3) **Konungariket Nederländerna skall bära sin rättegångskostnad.**

Gulmann Skouris

Puissochet Schintgen Colneric

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 3 maj 2001.

R. Grass C. Gulmann

Justitiesekreterare Ordförande på sjätte avdelningen